

Ağır Boşluk

Hassas bir terazide değeri biçilmiş, gözlem gücünün imbiğinden geçmiş, okuyanın “evet, evet tam da böyledir”, “aslında benzer bir şeyi ben de yaşamıştım” gibi düşünceleri aklından sıklıkla geçireceği, hayatın içinden küçük sahnelerle ilmek ilmek işlenmiş hikâyelerden oluşuyor *Ağır Boşluk*. Uzun hayat yolculuğu boyunca kader ve kaza denkleminin ortasında kalmış insanın içinde oluşan derin boşluklarda birikmiş yaşantılar, mücadeleler, yenilgiler, galibiyetler, kaybedişler, kazanışlar, sevmeler, ayrılıklar, ölümler bir yerlerinden yapıyor hikâyelere. “Ud Sancısı”nda dalları kesilip, gövdesi parçalanarak uda dönüştürülen ağaç gibi bütün boşluklarının aslında kendi ağırlığı olduğunun farkına varan yazar, ruhunda oluşan bu boşluklara birikenleri kalemle karıştırıp onlara yol vererek içinden akıp gitmesine izin veriyor ve böylece ağırlıklarından arınıyor âdetâ. Aksi takdirde boşluğun acıları uzatıp ölümlü imkânsız kılacağını düşünüyor o da tıpkı bir zamanlar ağaç olan ud gibi. Bu

arınma işi elbette birtakım zorlukları ve acıları da beraberinde getirecektir. Öyle ya ağacın kanı talaş ise yazarın kanı da kelimeler olmalıydı.

Handan Acar Yıldız, kalemini önce kafesine sığmayan ruhuna ve sonra kalbine banarak yaşarken eteğine bulaşmış yaşamlardan, üzerine sinmiş kokulardan dem vuruyor. Bazen kelimeler “Çiçek-siz”de olduğu gibi bir araya gelip sebeplerin kendisini katil olmaya zorladığı bir kadının çığlıkları oluyor, bazen de bu çığlık “Ses Denklemi”nde hastane koridorlarında pişmanlık ve utanca dönüyor. Kimi zaman da bu kelimeler “Çelişkinin Heykeli”nde bir heykeltıraşın taşa şekil verirken kullandığı jilet olup kendi ruhunu lime lime doğruyor ve heykelin sureti heykeltıraşın kanıyla şekilleniyor.

Dünya kirlenmeye başladığından beri, mutluluk ve mutsuzluğun arafında kalmış ruhların karşılaştığı ve karşılaşabileceği, yaşadığı ya da yaşayabilme ihtimalinin çok yüksek olduğu hayatlardan örnekler sunuyor Handan Acar Yıldız. Yazar, “Kadavra Terapi”de takdir edilmiş bir kazada sonuç adasına düşmüş, huzursuzluk dışında tek ortak noktalarının rüyalarında hepsinin de kendilerini kadavra olarak görmek olduğu insanları bir araya getirirken “İlmek”te bir ipin ilmek ilmek hayata tutunmasını, bir bütüne dönüşmesini insani ilişkiler boyutuyla dile getiriyor.

Hikâyeler içinde insanın kaderine en çok benzeyen belki de “Sapsarı Bir Öykü”deki süngerlerin hayatı. Avcıların içlerinde yaşamlarını sağlayacak hiçbir anı kalmamış diye defalarca teknenin zeminine vurdukları, sonra havaya kaldırıp diğerleriyle kıyaslayarak hâlâ rengi farklıysa, içinde anılar var diye ve hâlâ ölmemiş diye tekrar tekrar vurdukları süngerler. Belki de yazar süngerlerle insanlar arasında bir benzerliği vurgulamak istiyordur. Âdemoğlu âdemler de doğdukları günden son nefeslerini verdikleri güne kadar geçen zamanda yaşadığı her olumsuzlukta, her düşüşte,

her ayrılıŖta, her kaybediŖte tıpkı teknenin zeminine vurulan süngerler gibi bir Ŗeylerini kaybetmiyor mu? Belki de bu yüzden Âdemoğlu Âdemler yaŖlandıkça kendilerini bir gemiŖe, bir hikâyeye, bir insana, mekâna, zamana bağlayan anılarını kaybediyor. Anılarını tamamen kaybedince de kendisini bu dünyada tutan hiçbir bağ kalmadığından göçüp gidiyor.

Handan Acar Yıldız, *Ağır BoŖluk*'ta konu edindiği hayatların benzerliklerini ortaya çıkarmak yerine onları benzerlikler ve farklılıklar birleŖimi hâlinde anlatıyor. Yazar, "Dondurmacı" hikâyesindeki gibi; gördüğü, karŖılaŖtıđı insanların yüzlerini,

hikâyelerini hafızasına kaydediyor ve zamanla omuzlarında ađırlaŖan bu yükü azar azar her nefeslendiği yerde omuzlarından atarak hafiflemeye alıyor. Belki de avcıların denizden çıkarıp ilerini boŖaltmak için teknenin zeminine vurdukları süngerler gibi yazar da kalemmini hafıza hokkasına batırıp çevresini saran hayatların kendi hayatının kıyısında biriktirdiği hikâyeleri anlatarak iini boŖaltıyor.

Kısa hikâyelerden oluŖan *Ağır BoŖluk* aynı sonucu yaŖayan insanların karakterlerinin ya da onları tek noktaya taŖıyan nedenlerin farklılıklarının altını çiziyor.

Semih TOPSAKAL